

obč. zák.) a tato není ze zákona oprávněna žádati na žalovaném, by jí ujmu ji postihnuvší vyrovnával valorisací tohoto od původu smluvného peněžitého závazku, třebas tento důchod podle úmyslu stran, jenž však ve smlouvě výslovně vyjádřen není a může býti tedy pokládán jen za pohnutku ke smlouvě (§ 901 obč. zák.), sloužiti měl k doplnění nebo zlepšení její výživy. Zrušení rozsudku soudu prvního s hledisek shora naznačených není tedy právně odůvodněno, důsledkem čehož bylo k oprávněnému rekursu usnesení to zrušiti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 7970.

Směnná smlouva nevylučuje, by té i oné smluvní straně nebyl povolen vklad (záznam) práva, jehož nabyta směnou, bez ohledu na právo, jehož směnnou smlouvou nabyta druhá strana.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, R I 270/28.)

Žádosti Marie H-ové, by podle směnné smlouvy ze dne 24. června 1927 bylo pro ni na dům čp. 374 zaznamenáno vlastnické právo a by jí byla zároveň udělena lhůta ke spravení tohoto záznamu, knihovní soud vyhověl, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud opírá své zamítnutí usnesení o ustanovení listiny (»sjednané dohody«) ze dne 24. června 1927, že »smlouvu trhovou sepiše a zaknihuje pan Dr. G.«, avšak vykládá ustanovení to mylně. Jest pravda, že podle vůle stran v něm vyjádřené lze usuzovati, že měla nejprve býti sepsána trhová smlouva a pak teprve že mělo následovati zaknihování. Ustanovení to platí však zřejmě pro řádné, pravidelné zaknihování vkladem vlastnického práva a zmiňuje se o pořadí — napřed sepsání smlouvy a pak zaknihování — při jeho provedení, o kterémžto pořadí při pravidelném průběhu věci nemůže býti sebe menší pochyby, jen zcela mimochodem určujíc, což hlavním a jediným účelem onoho ustanovení, osobnost, která s nezbytným knihovním provedením věci má býti pověřena. Není proto ono ustanovení nikterak překážkou, by nebyl již před tím proveden místo zamýšleného vkladu toliko knihovní záznam vlastnického práva, když ta neb ona strana to pokládá za účelné a když se před sepsáním trhové smlouvy ovšem nedostává svolení ke vkladu, potřebného podle § 32 písm. b) knih. zák. Znění řečeného ustanovení ve spojení s předchozí větou, že »majiteli stávají se strany touto dohodou«, nedonucuje nijak k výkladu, že si strany vyhradily pro smlouvu určitou formu a že tudíž podle domněnky § 884 obč. zák. před splněním této formy nechtěly býti vázány. Naopak, podle znění dohody nelze vyloučiti, že chtěly býti ihned vázány a že ono

ustanovení mělo toliko dáti výraz další shodě, že má Dr. G. provést, čeho je třeba, by závazná již smlouva byla formálně sepsána a knihovně provedena. Názor rekursního soudu, že předložená listina již podle svého znění neobsahovala platný důvod k zápisu (záznamu) změny práva vlastnického, jest mylný. Právní důvod pro knihovní jednání podle § 26 druhý odstavec knih. zák. jest v listině výslovně udán, totiž směna nemovitostí. Neprávem se rekursní soud dovolává § 97 knih. zák. Z listiny samé nejde, že by povolení knihovního jednání pro žadatelku mělo býti závislé na vzájemném závazku, pro nějž bylo vyhrazeno současně knihovní jednání, a závislost ta neplyne ani z povahy směnné smlouvy, jež sama o sobě bez právě řečené výhrady nevylučuje, by každé ze smluvních stran nebyl povolen vklad (záznam) práva, jehož směnou nabyla, bez ohledu na právo ve směnné smlouvě nabyté druhou stranou.

Čís. 7971.

Bylo-li předmětem odpůřčí žaloby sice jen vzdání se odkazu pozůstalostní nemovitosti, avšak navržen-li v žalobní prosbě také výrok, že žalovaný odpůrce jest povinen svoliti, by věřitel k svému uspokojení vsáhl na právo z odkazu, jest splněn předpoklad pro povolení poznámky odpůřčí žaloby podle § 20 odp. řádu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1928, R I 281/28.)

V pozůstalosti po Dr. Cyrilu Z-ovi vzdal se jeho syn Cyril Z. práva z odkazu nemovitosti ve prospěch své matky Antonie Z-ové. Žalující banka, věřitelka Cyrila Z-a mladšího, domáhala se na Antonii Z-ové žalobou, by bylo prohlášeno, že právo z odkazu trvá a že žalovaná jest povinna trpěti, by žalobkyně k svému uspokojení vsáhla na právo z odkazu. Návrhu žalobkyně, by tato žaloba byla poznamenána v pozemkové knize, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 20 zák. ze dne 10. prosince 1914, čís. 327 ř. zák. lze poznamenati odpůřčí žalobu v pozemkové knize, ale jen za podmínek knihovního zákona. Podle tohoto zákona jest poznámka žaloby přípustna jen, když se napadá knihovní vklad nebo žádá se výmaz práva zástavního neb uznání věcného práva. Předpokládá se tedy vždy knihovní zápis věcného práva. Takového knihovního zápisu zde není. Zde jde jen o nárok proti obligačním závazkům, neboť po Dr. Cyrilu Z-ovi pozůstalost dosud skončena není a dědici dosud knihovního jmění nenabyli. V pozemkové knize je dosud jako knihovní vlastník zapsán Dr. Cyril Z.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 20 odp. ř. jest předpokladem poznámky odpůřčí žaloby toliko, že jest k provedení odpůřčího nároku třeba vykonati v knihovních